

Kanáry 2001

Už na velikonoce 1999 mi sladký hlásek v telefonu oznámil, že jsem vyhrál zájezd pro čtyři osoby a můžu si vybrat Španělsko, Švýcarsko, Řecko či Maltu. Mělo to však maličký háček. Měl to být jen pobyt, cestu si máme hradit sami a k tomu poplatek 20 liber na osobu nějaké agentuře v Londýně. nastalo dopisování a po neurčitých nebo taky žádných odpovědích jsem pochopil, že se jedná o podfuk. A další podmínkou bylo, že si koupím zájezd na Kanáry. Skoro zadarmo, nic prý to stát nebude, akorát peníze. A tak jsem jak starý, tak hloupý naletěl a zúčastnil se aukčního večírku v hotelu Imos v Břeclavi. Zde organizátoři rozdávali sladké úsměvy, kytičky, bonbony, občerstvení, slibovali jak politici před volbami. Zblblnul jsem a zakoupil zájezd pro šest osob za 17000 na týden na Lanzarote. Ovšem jen pobyt, letenka prý vyjde asi na 10000 Kč. Byl to jeden velký podvod. než jsem sehnal aspoň pět zájemců. trvalo to dva roky, agentura přestala existovat. Naštěstí převzala její závazky druhá, ale slibovaný pětihvězdičkový hotel se změnil na tříhvězdičkový apartmán a letenky se vyšplhaly na 13000. Ještě na letišti mi zatrulo. Už v 9 ráno tam já, dcera Martina, syn David a jeho dva spolužáci Roman a Sigi stepujeme a náš let na žádné tabuli. Odlet opožděn o 8 hodin, ovšem o tom jsme nebyli informováni. Nakonec přece jen ve 20.30 odlétáme a mně se konečně ulevilo. Po půlnoci přistáváme na Tenerife, taky změna, ale to už nám tolik nevadí. Všichni táhnou obří kufry na kolečkách, jen naše pětice má batohy na zádech a na nohách pohorky. Transfer na Playa de las Americas, na pláž máme 10 minut pěšky. Běžíme k oceánu, příbojové vlny dva metry vysoké, pláž písčitooblázková, maličké mušličky, voda teplá. Srpnové sluníčko pěkně peče. Na tržnici černoši prodávají africké suvenýry. Říkám si, na utrácení máš času dost. ale trh je jen jednou v týdnu, tak pojedu domů bez trestek. Druhý den máme v ceně autokarový výlet za poznáním. Stavíme na Plaža Arena, černá, nejekologičtější pláž z černé lávy zvětralého čediče. Okolo skály los Gigantos. Zastavujeme v Camello centru, projíždka na velbloudech, turistická atrakce za drahý peníz, nemusím mít všechno. Také drink z palmového medu a velbloudí moči vynechávám, nebudu pít chcanky od nějakého hovadí. Obdivuji kaktusy v okolí. Pověstný dračí strom v Icodu, údajně starý 2-3 tisíce let. Také koštujeme vína a různé druhy kořalek podávaných s kozím sýrem. Martince to nějak neseslo a šla to vše vrátit. Já koštoval s Davidem i naproti a v motýlí farmě jsem poletoval jako opravdový motýl. Měli jich tam stovky, krásných, barevných, obrovských i housenky. V Porto de la Cruz nás čekal oběd. Polévka bramborová se šafránem, lze si přisypat mouku na sílu. Hlavní chod steak, kuře nebo ryba. Hostinský roznáší, volá španělsky pojo (kuře), ale nikdo nerozumí. Teprve když zakokrhá kykyryký, zvedají se ruce. Já volím rybu a víno. Jídlo výborné a hodně, ještě prohlídka zookoutku s opičkami a tukanem. Čeká nás to nejhezčí z ostrova, měsíční krajina pod sopkou Pico del Teide 3718 m, autobus vyjíždí do výše 2400. Krátká procházka, fotíme bizarní skály, sopečný tuf, zbarvený rudě až černě. Tady prý natáčeli Planetu opic. Je to nádhera. Vrchol, který je vidět snad z každého místa na ostrově, si necháme na jindy. Moc jsme s prima výletem spokojeni. Další den si užíváme mořských vln. Pokoušíme se šnorchlovat, Sigi si nasadí brýle, vlna ho smete, už se válí na břehu, brýle leží opodál, sáhne po nich, ale voda, valící se zpět je rychlejší a je bez brýlí. Stejně na dně nic není vidět. Je kumšt se dostat do vody bez úhony. Břeh klesá, pak je pod vodou malý příkop a za ním už se dá plavat. Chce to rozběhnout se a skočit do blížící se vlny šipkou. Běda tomu, kdo nechá nohu v tom příkopu. Vlna ho srazí a noha v kotníku to nevydrží. Byli jsme svědky jak pobřežní hlídka dávala nejednu dlahu na zlomeniny a sanitáři měli práci. Někteří hosté vůbec k moři nechodili a využívali hotelového bazénu. Také ulovit mušličku chtělo velkou hbitost, jakmile ji vlna vyvrhla, v okamžiku si ji zase vzala zpět. Vyzráli jsme nad živlem, po kolena ve vodě, čelem ke břehu a když šla vlna nahoru rychle nabrat oblázky i se škeblíčkami do kyblíku a pak si to v klidu jako Popelka přebrat. Jó, to musí být jeden chytrý. Máme zde dvě pláže. Černou Fañabe a bílou del Duque. Bílý písek sem byl dovezen až z Afriky. Další den nás otravuje delegát, kterému říkáme Čulibrk. Na prezentaci nás nutí koupit si zde apartmán. Napřed nás hostí, pak nám ukazuje nabančený bejvák. Pak přichází nabídka za 240000 koupit si jej na jeden týden v roce. K tomu členský příspěvek, další na údržbu a další poplatek asi 3000 za to, že ho někomu na ten týden pronajmu a pojedu kamkoliv jinam, kam si jenom vzpomenu. Furt nás cpe na Floridu a nechápe, že my bychom raději do Patagonie. Ani po 5

hodinách nás nezlomí, je rozčarovaný, nebude mít tučnou provizi, další den nás ani nepozdraví a navíc si tranzit na letiště musíme zajistit sami. A to jsme ještě museli sehrát divadlo, že vdaná dcera Martina chodí navážno s Romanem, jinak nám hrozila velká finanční pokuta. Ztratili jsme celý půlden. Spravíme si náladu v Aquaparku. Řadíme tam jako malé děčka, tobogány, twistr, kamikadze, široká sjezdovka, spirála, skokanské můstky. Navíc jdu dvakrát na delfíni šou – paráda. Půjčujeme si auto, mnohem levněji, než nám dohazovač Čulibrk radí a jedeme si po vlastní ose přes kaktus park, pyramidy Guimar do Santa Cruz pro povolení na výstup na Teide. Když ten úřad konečně najdeme, chtějí po nás kopii pasu. Je pokročilá hodina, jedeme k vrcholu bez povolení. Zaparkujeme a jen na lehkou stoupáme v horku po škváře a černé strusce. Únava a horko ve velkém převýšení. Mám pěkné puchýře, vzal jsem si do pohor tenké ponožky a noha v nich pěkně jezdí. Dolezeme ke konečné lanovky 3550, je pozdě, nikde ani noha. Potvrzení nepotřebujeme, je tu jen provázek na karabince. Já to však s Martinkou vzdávám a odpočívám. David, Sigi a Roman na vrcholu vztyčují vlajku, filmují. Sopka trochu čmoudí, je vidět i cítit síru. Slunce zapadá za horu, homol vrhá stín, který klouže až do moře. Je to nejdelší stín na světě. Najednou je tma, zato tolik hvězd na nebi a nějak blízko a jak se třpytí. Takové nádherné nebe jsme ještě nezažili. Klopýtáme dolů, je nás pět, ale čelovky jsou jen dvě. Cestou vzhůru jsme si odložil krásné, kovově lesklé šutry obsidiány, sopečné sklo. Najdu je i po tmě. Je to úžasné. Poslední den předáváme rezidenci, ještě moře, nákupy. David zjišťuje místní dopravu busem na letiště. Čulibrk nás strašil, že taxíka neseženeme úplně zbytečně. My se nedáme vylekat. Taxikář nám u stanice busu sám staví a že nás sveze za cenu MHD. Vzal nás všech pět i s batohy a za lacino. Jak je dobré mítí filipa. Jsem na své děti hrdý, Ty se ve světě neztratí.